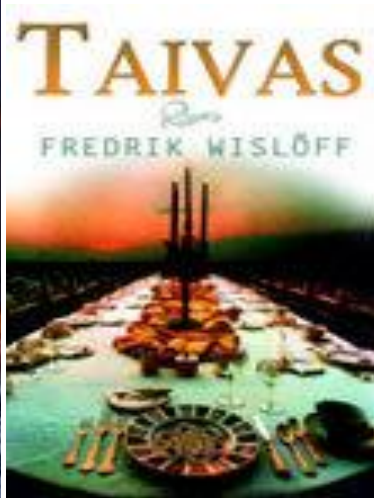

TAIVAS

Väinö Hotti

(nettikuva)

(nettikuva)

**CARL FREDRIK WISLÖFF,
TAIVAS (Kuva ja Sana,
2006). Teh. VHn**

CARL FREDRIK WISLÖFF

31.12.1908 - 25.6.2004

Kuoleman kohdatessa joudumme tekemään läheistä tuttavuutta surun kanssa. Kun kuolema vie läheisen, vasta silloin meille kirkastuu, kuinka suuri Jumalan lahja toinen ihminen oli. Menetin vaimoni **Lailan** 20.9.2019. Muutama päivä sitten nukkui pois rakas koiramme MILLA (tiibetinspanieli). Sydän värisi katsoessani Millan kuolinkamppailua. Onko eläimellä toivoa vai päättyykö kaikki kuolemaan?

”Sillä luomakunnan harras ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä. Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle - ei omasta tahdostaan, vaan alistajan - **kuitenkin toivon varaan, koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Sillä me tiedämme, että **koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa hamaan tähän asti**” (Room.8:19-22).**

SUURI IHME

”Jokainen uskonto on yrittänyt antaa oman vastauksensa; mutta on oikeastaan vain asettanut uuden kysymysmerkin entisten rinnalle,

*Tänään on kuoleman arvoituksen ratkaisu yhtä kaukana ihmisistä kuin ennenkin. Voimme vain kysellä. Kuolema itse antaa vastauksen; mutta ainoastaan niille, joita se on kohdannut. **Ei koskaan eläville.***

Raamattu kertoo ihmisistä, jotka on kutsuttu takaisin kuoleman maailmasta. Heidän suustaan ei kuitenkaan ole ainoatakaan sanaa, joka kertoisi, mitä kuolema on.

*Jeesus Kristus itse nousi kuolleista ja opetti opetuslapsiaan 40 päivää ilmaisten itsensä heille. **Häenkään ei ole ilmaissut meille kuoleman arvoituksen ratkaisua.***

”Kuolema on elämän lakkaamista.” Näin voimme sanoa.

Onko se aivan varmaa?

Ja mikä on elämä? Mikä lakkaa?

Emme ratkaise arvoituksia siirtymällä toisiin.

Kuolema on joka tapauksessa opettanut ihmistä kyselemään. He eivät tee väärin ihmetellessään. Sokrates sanoo kuolemaa ajattelun arvokkaimmaksi tutkimuksen kohteeksi” (21).

”Kuoleman ajatuksen pitäisi antaa ihmisille oikeaa elämänviisautta. ”Syö ja juo, sillä huomenna kuolet” on mieletön sana.

Joka tunti kuolee vuorokauden kuluessa kolme-neljätuhatta ihmistä. Yhtä usein kuin valtimomme sykähtää, joku vetää viimeisen henkäyksensä.

Kuuntele siis hartain mielin sydämesi sykettä ja ajattele katoavaisuutta. Laske valtimosi lyönnit ja opi laskemaan oikein päiviesi mitta. Siitä saa sydämesi viisautta” (22).

KATOAVAISUUDEN ALAISENA

(nettikuva)

*”Kaikki luotu on katoavaisuuden alaista. ”Koko luomakunta yhdessä on synnytystuskissa” (Room.8:22). **Kasveista, eläimistä ja ihmisistä kohoaa tumma, tuskallinen huokaus, sillä kuolema on heidän valtiaansa, ja he ikävöivät vapautta.***

Luomakunta ei tahdo kuolla. Sehän on luotu elämään. Sen luontoon kuuluu kasvaminen, ei kuihtuminen. Sen kaipuu tähtää elämän kehkeytymiseen, ei kuolemaan ja häviöön.

Kuolema on luonnon luonnottomuus.

Kuitenkin se tulee, yhtä varmasti kuin elämä on olemassa. Niin pian kuin uusi elämä syntyy, työntyy kuolemasta ulotin tavoittamaan elämää uudestaan vangiksi.

Luodut koettavat paeta kuolemaa. Elämä itse on ainainen vastalause häviötä vastaan” (23).

”Kaikkien maan eläinten välillä käy taistelu. Niiden ainoa elämänlaki on ”vahvemman oikeus”. Voimakkaampi kiduttaa saalistaan ja nielaisee sen. Heikon ainoa ase on pako.

Koko eläinmaailma on yhtä tuskaa. Kaikki, mikä elää, kärsii.

Väkevin peto on ihminen. Eikä hän jätä käyttämättä aseitaan: kavaluutta ja voimaa” (24).

Pienen linnun sydän värisee kivusta, kun siihen osui pikkupojan kivi. Tai rujoksi ammuttu otus laahustaa metsän halki verestävine, särkevine haavoineen. Tien yli ryömii sammakko, ja samassa sen ruumiin lävistää kova keppi. Ihminen ei siedä sitä, vaan sanoo sitä rumaksi. Laiha koni hikoilee Intian polttavassa helteessä, se raataa, kunnes se ei enää jaksa, vaan kuolee. Idän kylissä hakee ruokaansa isännätön koira. Kun se eräänä päivänä on kuollut, ihminen viskaa sen inhoten syrjään” (25).

”Tapaammeko kasvit ja eläimet jälleen uudessa maassa?

Tätä ajatusta on ivailtu. Se onkin helppo tehdä naurettavaksi. Kuitenkaan iva ei oikeastaan todista mitään.

Luomakunta ei ikävöi häviötä. Juuri katoavaisuuden ies synnyttää huokauksen.

Luomakunta huokaa vapautustaan – sitä, että se pääsisi kuoleman ulottuvilta, että se saisi heittää niskastaan katoavaisuuden ikeen, ”toivon varassa”, ”koska itse luomakuntakin on tuleva vapautetuksi orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen” (jae 21) (25).

”Jumalan luomus on suuri kokonaisuus. Ihminen ja luonnon maailma on liitetty toisiinsa salaperäiseksi ykseydeksi. Luomakunta ei ole alistettu katoavaisuuden alaiseksi vapaaehtoisesti. **Ihminen on luomakunnan suuri syyllinen ja rikoksentekijä.** Jokainen kuihtuva lehti, jokainen kärsivä eläin on ihmistä syyttämässä ja sanoo:

”Sinun syntisi on minun tuskani. Kun minä kuolen, sinä olet minun murhaajani.”

Ja kuitenkin ihminen kohottaa päänsä korkealle. Hän on kaiken luodun herra.

Jeesus, joka sovitti ihmisen synnin, on kuitenkin luvannut myös maailmalle uudestisyntymisen. **Jumalan lasten ilmestymisen päivä tietää koko luomakunnan vapautumista.**

Niin laajalle ulottuu Golgatan sovitus ja pääsiäisaamun voitto, että metsän muurahainen ja jokainen maan ruoho saa maistaa sen hedelmää.

Koittaa päivä, jolloin ei yksikään linnun sydän hakkaa haukan voimaa peläten – jolloin lammas käy rauhallisesti laitumella karhun rinnalla – jolloin ei yksikään maantien sammakko joudu kärsimään vain siksi, että se on ruma – jolloin ei yksikään maassa mataja herää ihmisessä inhoa, jolloin ei yksikään metsänotus herätä petojen himoa.

Koittaa päivä, jolloin ei yksikään korsi kuihdu, ei yksikään lehti kellastu, jolloin ei yhtäkään nuppua taiteta, jolloin ei yksikään verso palellu, jolloin ei yksikään kukka varise,

Sinä päivänä käy kaiken ruohon niin kuin kaiken lihan. Ruumis lunastetaan, luonto vapautuu. Katoavaisuuden aika on ohi. Kuolemaa ei enää ole.

Kirkastetun maan päällä kasvimaailma saavuttaa ikuisen kukoistuksensa, koko eläinmaailma iloitsee ikuisesta rauhasta ja ihminen nauttii iankaikkisesta kirkkaudesta.

Ihmisjärki ei voi käsittää millaiseksi tällainen maailma tulee, sillä myös käsityskykymme on alistettu katoavaisuuden rajoitusten alaisuuteen” (26).

”Kun meillä on tapana ympäröidä ruumisarkut kukkarunsaudella, se ei johdu pelkästään rakkaudesta vainajaa kohtaan, vaan alitajuisesti myös heikentää kuoleman kaameaa todellisuutta. Myös soitto ja harsot verhoavat julman kuoleman kauneudella. Ja Jeesus on antanut meille siihen luvan, kun antoi voidella itsensä hautaamisen päiväksi.

Me kartamme usein kuolema – sanaakin, kun on kyseessä joku rakkaamme. Puhumme ”poisnukkumisesta”, ”poismenosta”, ”muuttamisesta”. Raamattukin puhuu ”poisnukkuneista” (27).

KYNNYKSELLÄ

”Kun synti tuli maailmaan, sen kintereillä seurasivat sairaus ja kuolema kuin kaksi satraappia, jotka pyrkivät ihmisen hirmuvaltiaiksi. Kun synti sovitettiin, katkaistiin sairauden ja kuoleman valtikka. Jeesus Kristus, joka riisui aseet pahuuden valloilta ja hallituksilta (Kol.2), otti niiden aseet omiin käsiinsä.

Siksi sairaus ja kuolema kulkevat nyt Jeesuksen Kristuksen asioilla.

Sairaus ei ole enää rangaistus ja onnettomuus. Jeesuksen kädessä siitä on tullut siunaus. Kuolema ei ole enää väkivaltainen loppu. Se on Jumalan meille antama riemullinen vapautuminen” (30).

”Maailmaan kiintyneelle kuolemantaistelu käy erityisen kovaksi. Hänellä ei ole lohdutusta Kristuksessa, ja kuolema riistää häneltä kovakätisesti kaiken maisen, mihin hän vielä tarrautuu. Kuolemassa toteutuvat silloin Jeesuksen sanat: ”Siltä jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on” (Matt.13:12).

Ei ole totta, että sairaus lisää uskonnollista vastaanottavuutta. Päinvastoin se lannistaa ihmisen sielunelämän. Kivut, kuume ja heikentyneet elämänvoimat tekevät entistäkin vaikeammaksi tarttua kääntymisen suureen tehtävään. Jokainen, joka on ollut kuolevien sielunhoitajana, tahtoisi huutaa eläville rakkautensa koko voimalla:

Valmistaudu kuolemaan, kun vielä olet terve.

Kuolema on viimeinen kypsyminen. Koska kuolinhetkenä aika ja iäisyys risteilevät, tämä kypsyminen voi tapahtua nopeasti. Ihminen voi elää kuolinhetkenään aivan yhtä paljon kuin mihin muuten olisi tarvittu vuosia.

Kaikissa tapahtuu jotakin.

Kova sydän paatuu täyteen mittaansa. Haparoivan jumalasuhteen hento itu kehkeytyy.

Voi käydä niinkin, että rosvo kääntyy ja pääsee Jeesuksen kanssa paratiisiin.

Sillä, joka tietoisesti viivyttää kääntymystään kuolinhetkeensä, ei ole paljoakaan toivoa sen onnistumisesta. Sillä juuri tuo tietoinen viivyttely osoittaa, että hän on joutunut paatumukseen, paaduttanut itsensä, vaikka näki Hengen valossa, että kääntymys on välttämätön.

Raamatusta ja kokemuksesta kuitenkin näemme, että on ihmisiä, jotka kuoleman portilla valitsevat elämän tien.

Tosin ei näitä tapauksia ole niin monta kuin toisinaan lasketaan. Jumalan kiitos niitä kuitenkin on” (31).

”Hänet irrotetaan maallisista, jopa lähimmäisistään. Heidän itkiessään eroa, kuoleva lohduttaa surevia ja kehottaa heitä pysymään lujina. Jopa nuori äitikin, joka jättää pienen lapsensa, voi tulla niin irrotetuksi, että hän iloisena uskoo heidät taivaallisen Isän käsiin ja odottaa hiljaa kuolemaa.

Monet kuolevat saavat vielä tällä puolella rajan vilahduksen iäisyydestä. Heidä vastaan loistaa kirkkaus ja ilo, joka heijastuu heidän kasvoistaan. Tämä heijastus voi olla heissä vielä arkkuun pantuinakin.

Monia kuolleita kirkastava loiste antaa aavistuksen kirkkauden maailman ihanuudesta. Tuon maailman kirkkaus on niin suuri, että se painaa leimansa siihen ruumiiseenkin, joka pian muuttuu tomuksi.

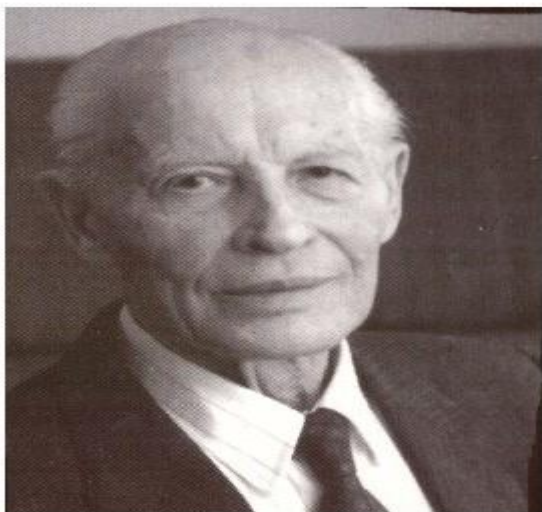
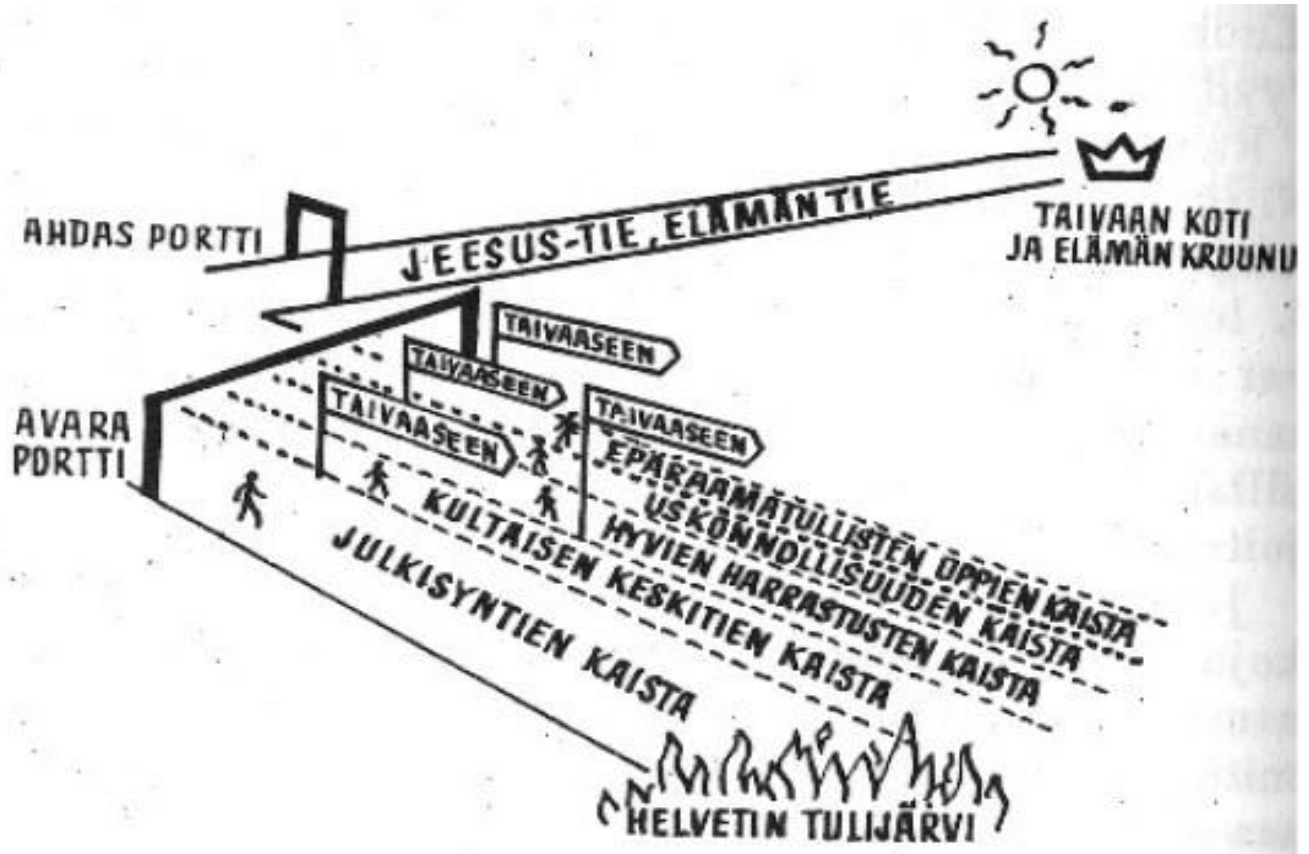
On ihmisiä, jotka ovat lähellä kuolemaa ja jotka on kutsuttu takaisin. He tuntevat suurta pettymystä siitä, etteivät heti päässeet kynnyksen yli kirkkauteen” (36).

”Samoin kirjoitti isoisäni kerran:

”Kuolemaa en tahdo pelätä. Kun käy hiljaiseksi kuolinvuoteeni ympärillä, ahdistavan hiljaiseksi, silloin kuunteleva sieluni kuulee Vapahtajan askeleet, kun Hän tulee väkevänä ja mahtavana, lempeänä ja inhimillisenä kantamaan minua kotiin – kantamaan minua samoilla käsivarsilla, joilla Hän kerran kantoi ristiä ja min u syntieni taakkaa.”

Ei ole niin kovaa laskeutua kuoleman käsivarsille, kun tiedän, että ne oikeastaan ovat lävistetyt kädet, jotka laskeutuvat puoleeni nostaakseen minut Hänen vapahtajahelmaansa...” (37).

Jumalan sanan viitoittama elämän tie ja eksyttäviä harhapolkuja

(nettikuva)

UURAS SAARNIVAARA
17.2.1908 – 5.5.1998

"Monet ihmiset sanovat: "Jokainen tulee uskollaan autuaaksi." He tarkoittavat, että kaikki erilaiset uskonnollisuuden tiet vievät taivaan kotiin.

Raamattu ei opeta näin. Sen mukaan taivaan kotiin vie vain yksi tie. Jeesus sanoo:

"Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie laeva, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät" (Matt.7:13-14).

U. Saarnivaara, KATSO, tässä on tie, s.28).